

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA

TRIBUNAL DE JUSTÍCIA DE LA UNIÓ EUROPEA

1. [Sentència](#) de 6 de juny de 2024 (assumpte C-547/22), del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, en matèria de contractació pública i **indemnització per danys i perjudicis als licitadors exclosos il·legalment d'un procediment de contractació pública.**

En aquesta sentència, el TJUE analitza l'abast i la possibilitat de la transposició a les normatives nacionals de l'article 2, apartat 1, lletra c) de la Directiva 89/665/CEE, en relació amb l'exclusió d'una oferta d'un licitador quan existeixin seriosos indicis que s'han pogut falsejar les normes sobre la competència.

Es tracta d'un cas en què la Federació Eslovaca de Futbol va excloure un consorci, del qual formava part l'empresa Ingsteel, d'un procediment de contractació pública relatiu a obres de remodelació, modernització i construcció de camps de futbol a Eslovàquia.

La raó de l'exclusió va ser la consideració que el consorci no complia amb els requisits de l'anunci de licitació, en particular, amb el requisit de capacitat econòmica i financera.

L'empresa Ingsteel va interposar un recurs davant el Tribunal Comarcal de Bratislava II (Eslovàquia), en el qual demanava una indemnització pels danys i perjudicis que al·legava haver patit com a conseqüència de l'exclusió il·legal del consorci del qual formava part en el procediment de contractació.

Posteriorment, es va recórrer davant del Tribunal Suprem eslovac, que va anul·lar l'exclusió per il·legal i va plantejar una qüestió prejudicial davant el TJUE.

El tribunal nacional va plantejar la qüestió prejudicial al TJUE amb la finalitat que aquest tribunal europeu decidís sobre si els recursos en matèria de contractació s'oposen a la normativa o a la pràctica nacional eslovaca, que sembla descartar la possibilitat que un licitador que ha estat exclòs il·legalment d'un procediment de contractació pública sigui indemnitzat pels danys i perjudicis soferts com a conseqüència de la pèrdua de l'oportunitat de participar en aquest procediment i d'obtenir l'adjudicació del contracte corresponent.

El TJUE declara que la Directiva 89/665/CEE exigeix als estats membres concedir una indemnització pels danys i perjudicis soferts pels licitadors, en cas d'infracció del dret de la Unió Europea en matèria de contractació pública. Així mateix, els estats

membres han d'establir en la seva normativa interna les disposicions que permetin distingir entre les diferents categories de perjudicis, ja que la Directiva es refereix a qualsevol tipus de dany o perjudici sofert per aquests licitadors, inclosa la pèrdua de l'oportunitat de participar en un procediment de contractació pública i la pèrdua de la possibilitat d'haver estat adjudicatari d'aquest contracte.

TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

PLE

2. [Sentència](#) de 5 de novembre de 2024, del Ple del Tribunal Constitucional. **Recurs d'inconstitucionalitat interposat contra l'article únic, apartat 5 de la Llei gallega 8/2021, de 25 de febrer, que modifica l'article 38 de la Llei 8/2008, de 10 de juliol, de salut de Galícia.**

El Tribunal Constitucional estima parcialment, per majoria, el recurs d'inconstitucionalitat interposat per més de 50 diputats i diputades del Grup Parlamentari de VOX del Congrés dels Diputats contra l'article únic, apartat cinquè de la Llei Gallega 8/2021, de 25 de febrer, que va modificar l'article 38 de la Llei gallega 8/2008, de 10 de juliol, de salut de Galícia.

L'article únic, apartat cinquè, de la Llei gallega 8/2021, de 25 de febrer, establia la possibilitat d'adoptar un conjunt de mesures preventives en casos de crisi sanitària, com ara l'aïllament de persones malaltes, l'aïllament domiciliari, l'internament en centres sanitaris i el sotmetiment obligatori a vacunació.

En aquesta sentència es resolen dues qüestions:

- D'una banda, el Tribunal Constitucional descarta que les mesures introduïdes en la llei impugnada constitueixin supòsits de suspensió de drets fonamentals de l'article 55.1 de la Constitució espanyola (CE), reservats a la declaració d'estat d'excepció o de setge, tal com sostenien els recurrents.

En aquest cas, el Tribunal Constitucional desestima aquesta impugnació, rectificanc la seva doctrina anterior, establerta en la STC 148/2021, de 14 de juliol, en entendre que «la intensitat de la ingerència en l'àmbit dels drets fonamentals no és criteri determinant de la diferència constitucional entre la suspensió i la restricció de drets fonamentals, per la qual cosa una llei de restricció, inclosa, quan sigui procedent, en el mateix decret d'estat d'alarma, pot establir limitacions d'alta intensitat en els drets fonamentals, sempre que s'ajusti als requisits constitucionals necessaris i es respecti el principi de proporcionalitat».

En aquest sentit, la sentència afirma que la possibilitat de suspensió de drets fonamentals no depèn de la intensitat de les mesures adoptades, sinó de la concurrència d'un pressupost de fet és, la declaració d'estat d'excepció o de setge, ja que en aquest cas es produeix la suspensió temporal i transitòria de l'eficàcia del dret mateix, amb el règim jurídic propi establert en els articles 55 i 116 de la CE i desenvolupat per la Llei orgànica 4/1981, d'1 de juny, dels estats d'alarma, excepció i setge.

- D'altra banda, el Tribunal Constitucional assenyala que, en aquest cas, un dels requisits constitucionals essencials que legitima la restricció dels drets fonamentals ha estat incomplert, ja que el Parlament gallec ha introduït mesures restrictives de la integritat personal (article 15 de la CE), de la llibertat deambulatória (article 17 de la CE), de la intimitat personal (article 18.1 de la CE), de la llibertat de circulació (article 19 de la CE) i del dret de reunió (article 21.2 de la CE), que, d'acord amb l'article 81.1 de la Carta Magna, només poden ser establerts a través de llei orgànica, ja que suposen un desenvolupament directe de drets fonamentals.

El Tribunal Constitucional, en conseqüència, declara inconstitucionals i nul·les de ple dret les mesures adoptades pel legislador autonòmic i, en connexió amb això, també declara la inconstitucionalitat i nul·litat del seu règim sancionador, no pel contingut d'aquestes mesures ni per la seva intensitat, sinó per la falta d'un dels requisits essencials del sistema constitucional de fonts, ja que aquestes mesures haurien d'haver estat aprovades no pel legislador autonòmic, sinó per les Corts Generals mitjançant llei orgànica, amb el quòrum reforçat de majoria absoluta exigint a l'article 81.1 de la CE.

No obstant això, la mateixa sentència declara ajustats a la Constitució aquells preceptes que es limiten a reproduir les mesures previstes en la Llei orgànica 3/1986, de 14 d'abril, ja que la reproducció d'aquestes normes es produeix en un àmbit de concurrència de competències entre l'Estat i les comunitats autònomes.

Aquesta sentència no va ser aprovada per unanimitat i han presentat vots particulars els magistrats Ricardo Enríquez Sancho, Enrique Arnaldo Alcubilla, César Tolosa Tribiño, José María Macías Castaño i la magistrada Concepción Espejel Jorquera.

3. Sentència de 7 de novembre de 2024, del Ple del Tribunal Constitucional. **Recurs d'inconstitucionalitat interposat contra la Llei orgànica 8/2022, de 27 de juliol, de modificació dels articles 570 bis i 599 de la Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del poder judicial.**

El Tribunal Constitucional, per majoria, va desestimar el recurs d'inconstitucionalitat interposat per més de 50 diputats i diputades del Grup Parlamentari Popular del

Congrés dels Diputats contra la Llei orgànica 8/2022, de 27 de juliol, per la qual es van modificar els articles 570 bis i 599 de la Llei orgànica del poder judicial.

La Llei orgànica recorreguda modifica els articles 570 bis i 599 de la Llei orgànica del poder judicial, amb la finalitat d'introduir entre les facultats del Consell General del Poder Judicial la de nomenar dos dels Magistrats del Tribunal Constitucional (article 570 bis) i que, en els termes previstos a l'article 599 de la mateixa Llei orgànica, li correspongui al Consell General del Poder Judicial aquesta designació.

Els arguments jurídics de la demanda d'inconstitucionalitat són:

- D'una banda, que s'han vulnerat els articles 23 i 93 de la CE pel que fa a la seva tramitació parlamentària.
- D'altra banda, que la llei orgànica recorreguda ha vulnerat l'article 9.3 de la CE, pel que fa a la interdicció dels poders públics; l'article 165 de la CE, ja que el seu règim afecta el contingut del Tribunal Constitucional; i l'article 159.1 de la CE, en establir un termini per a la designació dels magistrats del Tribunal Constitucional.

El Tribunal Constitucional, en aquesta sentència, desestima:

- La queixa referida al procediment legislatiu, que era substancialment igual a l'al·legada en la tramitació parlamentària de la Llei orgànica 4/2021, i en aquest sentit, aplica la doctrina del mateix TC continguda en les STC 128/2023 i STC 15/2024, que van resoldre els recursos d'inconstitucionalitat plantejats contra aquesta Llei orgànica 4/2021.
- Els motius d'inconstitucionalitat material, per aplicació de la doctrina constitucional anteriorment assenyalada.

Aquesta sentència no va ser aprovada per unanimitat, i han presentat vot particular concurrent el Magistrat Enrique Arnaldo Alcubilla i la Magistrada Concepción Espejel Jorquera, així com vot particular discrepant el Magistrat José María Macías Castaño.

TRIBUNAL SUPREM

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

4. [Sentència 818/2024](#), de 13 de maig, de la Secció 1a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de jurisprudència en relació amb la **taxa de recollida de residus**

El Tribunal Suprem estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de jurisprudència, interposat per l'Ajuntament de Barcelona contra la sentència dictada el 30 de juny de 2022 pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que havia estimat el recurs contenciós administratiu interposat per la mercantil Aigües de Barcelona, Empresa Metropolitana de Gestió del Cicle Integral de l'Aigua SA, contra l'acord del Consell Municipal de l'Ajuntament de Barcelona, de data 28 de febrer de 2020, pel qual es va aprovar definitivament l'Ordenança Fiscal 3.18, reguladora de "la taxa pel servei de recollida de residus municipals generats als domicilis particulars per al 2020 i exercicis successius".

L'objecte del recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de jurisprudència, segons la Interlocutòria del Tribunal Suprem, va ser:

- Determinar si, segons la doctrina del mateix Tribunal Suprem i d'acord amb els articles 24 i 25 del TRLHL, en relació amb la taxa de recollida de residus prevista a l'article 20.4.s) del TRLHL, és suficient o no un informe econòmic que, per al càlcul de la quota de l'esmentada taxa de recollida de residus municipals, es fonamenta en informes que vinculin el valor d'aquest servei amb el volum d'aigua consumida pels subjectes passius.
- Determinar si resulta o no vàlid, com a criteri per fixar la tarifa de la taxa, el tipus de comptador i el cabal nominal atribuït a cada contracte de subministrament d'aigua.

En aquest sentit, la sentència recorreguda en cassació va demostrar que l'informe econòmic era molt genèric, ja que no justificava el percentatge seleccionat, no permetia entendre en quina categoria seria inclòs el subjecte passiu de la taxa i, en definitiva, no es podia conèixer quin era el criteri seguit per calcular l'import de les quotes corresponents a cadascuna de les diferents categories.

El Tribunal Suprem, després d'afirmar que no és possible, en aquests moments, examinar la taxa sota els paràmetres de les noves exigències de la Directiva Europea 2018/851 i de la Llei 7/2022 pel que fa a la determinació prèvia del volum de residus generats per cada subjecte passiu, conclou que resulta raonable atendre-se al consum d'aigua com a criteri vàlid per a la identificació de la producció de residus. Això és així perquè, atenent la normativa aplicable en el moment dels fets, el consum d'aigua presenta una variació positiva amb la generació de residus, ja que, el consum d'aigua determina conèixer altres factors, com el nombre de persones que habiten en un domicili i el seu nivell de renda, factors que són indicis explicatius racionals i suficients per determinar la generació de residus. La sentència conclou recordant el principi de "qui contamina paga".

5. [Sentència 1493/2024](#), de 24 de setembre, de la Secció 4a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional sobre el **reconeixement del dret a la carrera administrativa dels funcionaris interins**.

El TS desestima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de jurisprudència interposat per la Xunta de Galícia contra la sentència dictada pel TSJ de Galícia, el 6 de juliol de 2022, en la qual es va estimar parcialment el recurs contenciós administratiu interposat per les centrals sindicals SPJ-USO, UGT i CCOO. En aquesta sentència, es va anul·lar l'exclusió del personal funcionari interí del sistema de carrera ordinari, així com l'accés al grau I del sistema de carrera professional, reconeixent el dret a la carrera professional del personal funcionari interí en igualtat de condicions que el personal funcionari de carrera.

Contra l'esmentada sentència, la Xunta de Galícia va interposar recurs de cassació, i el TS, mitjançant interlocutòria, va declarar aquesta qüestió com d'interès cassacional objectiu.

En aquest sentit, el TS va declarar que la qüestió d'interès cassacional és la següent: «Determinar si, a efectes de la carrera professional del personal al servei de l'Administració de justícia, es pot considerar discriminatòria la limitació d'accés a aquesta als funcionaris de carrera en un règim excepcional i transitori, quan, una vegada aconseguit l'acord necessari de la Mesa General de Negociació de la Funció Pública, es contempli aplicar al personal interí al servei de l'Administració de Justícia, no aquell sistema específic, sinó el sistema de reconeixement de la trajectòria professional en els mateixos termes que s'estableixin per al personal interí de l'Administració general de la Xunta de Galícia.».

El TS afirma, en favor del reconeixement de la carrera professional del personal funcionari interí de l'Administració de justícia, que «l'Acord Marc sobre treball de durada determinada (incorporat per la Directiva 1999/70/CE) és aplicable a aquest cas i no admet dubtes, ja que ni tan sols la recurrent ho nega.».

Així mateix, assenyala que la clàusula 4a de l'esmentat Acord Marc prohibeix tractar els treballadors amb una relació de servei de durada determinada de manera menys favorable que als treballadors fixos, llevat que es justifiqui un tracte diferent per raons objectives, la qual cosa no s'ha justificat en el cas d'actuacions. Finalitza declarant que «un tracte desigual no legitima un altre tracte desigual».

6. [Sentència 1638/2024](#), de 16 d'octubre, de la Secció 4a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem, en matèria de **règim electoral i sancions**.

El Tribunal Suprem desestima el recurs contenciós administratiu interposat per la representació legal de la portaveu del Govern contra les resolucions de la Junta Electoral Central, per les quals es va acordar imposar a la portaveu del Govern diverses sancions econòmiques, a instància del Partit Popular, com a conseqüència de les manifestacions electoralistes efectuades per la recurrent en diverses rodes de premsa amb preguntes dels periodistes, al Palau de la Moncloa, un cop convocades les eleccions locals i autonòmiques del maig del 2023.

El Tribunal Suprem, després d'analitzar detingudament els fets i les manifestacions abocades per la recurrent, i basant-se en diverses sentències del mateix TS, entre d'altres, a la STS 132/2023, de 2 de febrer; STS 113/2023, de 31 de gener; i STS 743/2021, de 26 de maig, afirma que s'ha vulnerat l'article 50 de la LOREG, en considerar que les rodes de premsa eren convocades i organitzades pel Govern, celebrades al Palau de la Moncloa i durant el període electoral.

Això, segons la mateixa sentència, suposa un trencament de la neutralitat que tots els poders públics han de respectar durant el període electoral, amb la consegüent minva del principi d'igualtat d'armes entre les diferents formacions polítiques que es presenten a les eleccions.

7. [Sentència 1659/2024](#), de 21 d'octubre, de la Secció 4a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en matèria d'**actes consentits i fermes i efectes retroactius d'execució de sentències**.

El Tribunal Suprem desestima el recurs de cassació interposat contra la interlocutòria dictada en execució de sentència, que va declarar que els efectes econòmics reclamats per la recurrent estaven fora de l'execució de la sentència, ja que no estaven reconeguts en la sentència ni hi eren inherents.

Els antecedents eren els següents:

- La representació legal de la Sra. Inmaculada va interposar recurs contenciós administratiu davant la Secció 3a de la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional contra l'Ordre JUS/1087/2018, de 4 d'octubre, per la qual es publica la relació definitiva dels aspirants aprovats en el procés selectiu per a l'ingrés, pel sistema de lliure accés, en el Cos de Tramitació Processal i Administrativa de l'Administració de Justícia.
- Aquest recurs va ser estimat per l'Audiència Nacional, que va anul·lar l'ordre recorreguda i va concedir un termini d'un mes a l'Administració convocant perquè procedís a realitzar a la recurrent el segon exercici de la fase d'oposició de l'esmentat procés selectiu.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- Contra aquesta sentència, la representació legal de l'Administració General de l'Estat va interposar recurs de cassació, i el Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 8 de juny de 2022, va acordar admetre a tràmit el recurs i considerar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.

En aquest sentit, el Tribunal Suprem va assenyalar que la qüestió en què s'entén que existeix interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència és la següent:

- D'una banda, precisar, matisar, concretar, reforçar i, si s'escau, revisar la doctrina ja existent, entre d'altres, en la STS de 25 de maig de 2021, en la qual s'ha de determinar si l'execució d'una sentència que ordena retrotraure el procés selectiu i la repetició d'algun exercici per als aspirants comporta, en cas de superar-se aquest exercici obtenint plaça o lloc, el dret de l'aspirant a percebre les retribucions corresponents a l'esmentada plaça o lloc amb efectes retroactius al moment en què havia d'haver estat nomenat.
- D'altra banda, identificar com a norma jurídica que, en principi, serà objecte d'interpretació les contingudes en l'article 103 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del Procediment Administratiu Comú de les Administracions Públiques, en relació amb l'article 24.1 de la Constitució Espanyola.

El Tribunal Suprem afirma que, en relació amb les conseqüències jurídiques i econòmiques derivades dels efectes retroactius que ordena l'execució d'una sentència ferma, en el moment d'executar-se la mateixa, l'aspirant que va aconseguir superar la repetició d'una prova de la fase d'oposició d'un procés selectiu per a l'accés a la funció pública té dret a reclamar les retribucions deixades de percebre com a lucre cessant, amb efectes retroactius al moment en què havia de ser nomenat. Tanmateix, això només és possible si aquesta reclamació ha estat plantejada en la demanda com a pretensió d'indemnització de danys i perjudicis i si així ha estat estimat expressament en una sentència ferma.